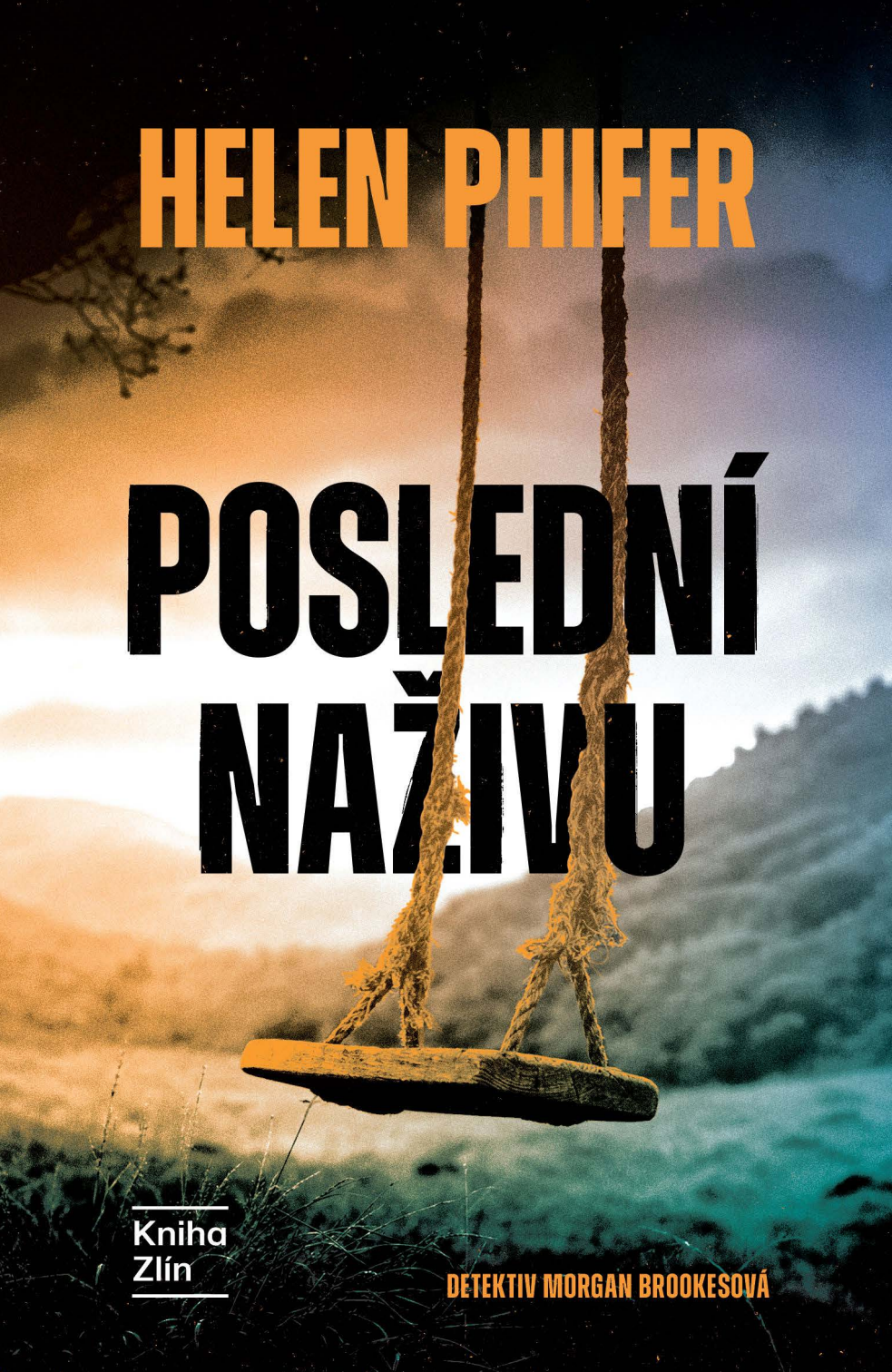

HELEN PHIFER

**POSLEDNÍ
NAŽIVU**

**Kniha
Zlín**

DETEKTIV MORGAN BROOKESOVÁ

Poslední naživu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ KNIHA ZLIN

Helen Phifer

Poslední naživu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kniha
Hadry
Zahrada
Dospívající dívka
Lake District
Rodina
Zlín

POSLEDNÍ NAŽIVU

HELEN PHIFER

**POSLEDNÍ
NAŽIVU**

PŘELOŽILA HELENA DVOŘÁKOVÁ

Copyright © Helen Phifer, 2020
First published in the English language in 2020
by Storyfire Ltd, trading as Bookouture.
Translation © Helena Dvořáková, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-259-1190-7
ISBN e-knihy 978-80-259-1193-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-259-1194-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-259-1191-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Tato kniha je věnována všem úžasným
zdravotníkům a dalším klíčovým
pracovníkům, kteří drželi Británii nad vodou
během pandemie v roce 2020.

Všem do jednoho vám děkuji za vaši
bezmeznou statečnost a obětavost.

KAPITOLA

JEDNA

Policistka Morgan Brookesová bezcílně jezdila po venkovských silnicích, aby lépe poznala rozsáhlou oblast, za niž byla až do konce své směny zodpovědná. Zvedla zápěstí a koukla na hodinky: zbývalo jí ještě sedm hodin. Měla tohle místo moc ráda a vážila si toho, že může pracovat v tak krásné části Lake Districtu. Ale hlídkovat o samotě bylo příšerně nudné. Mnohem radši jezdila v doprovodu nějakého parťáka. Kolega Dan byl jejím školitelem od doby, kdy dokončila výcvik na centrále. Strávili spolu spoustu času a stali se z nich přátelé. Navzdory jeho hrozným vtipům a občas i poněkud lhostejnému přístupu jí jeho společnost chyběla.

Náhlé statické praskání vysílačky ji přimělo nadskočit.

„5129, máme nahlášenou událost v Lake View na Easdale Road v obci Grasmere. Vypadá to na sebevraždu. Na stromě visí žena.“

Morgan cítila, jak jí příval adrenalinu rozproudil krev v žilách. Sama ještě u žádné sebevraždy nezasahovala, nicméně během výcviku jich po boku zkušenějšího kolegy už několik zažila. Byla na to připravená.

„Jedu tam. Jsem tady ale sama. Záchranka je už na cestě?“

„Ano, vyšleme tam ještě jednu hlídku. Vy jste nejbliž.“

Byla ráda, že dorazí posily. Zapnula majáky, otočila služební vůz a řítila se uličkami zpět na silnici, kterou před chvílí opusťtila. Věděla, kde Easdale Road leží, dneska po ní už projížděla.

Nebyla si však jistá, který dům je Lake View. Snad bude mít před branou jednu z těch nóbl břídlícových tabulí, jimiž se pyšnila většina luxusních domů v téhle oblasti. Zpomalila, aby si mohla každou z těch tabulí přečíst. Připadalo jí to jako noční můra; neviděla žádná domovní čísla a musela se spoléhat na cedule s názvy. Minula skupinu domů, aniž zahlédla hledaný název nebo ženskou postavu, o níž se zmiňoval dispečink, a tak zavolala zpátky.

„Máte moji polohu?“

„Ano, máme. Podle mapy jste asi půl minuty od cíle, pokračujte v jízdě, je to další dům po vaší pravé straně.“

Morgan šlápla na plyn, zrychlila, a jakmile spatřila ceduli s nápisem Lake View, odbočila na dlouhou příjezdovou cestu. Auto se hlasitě otřásalo, protože po úzké cestě jela až příliš rychle. Před velkým domem zahlédla tělo visící na stromě a stáhl se jí žaludek. Pod tělem totiž stál nějaký teenager a snažil se ho podpírat rameny. Chudák kluk. Musel to pro něj být otřesný zážitek. Na uchu měl přitisknutý telefon a výraz úlevy, který se mu rozlil po tváři, když vyskočila z auta a rozběhla se k němu, se jí navždy vryl do paměti.

„Prosím vás, pomozte mi. Jste tady sama?“

„Pomoc je na cestě. Budou tu každou chvíli. Jak se jmenuješ?“

Jediný pohled na ženu visící na stromě však Morgan stačil k tomu, aby pochopila, že na rychlosti příjezdu další hlídky nezáleží. Už pro ni nemohli nic udělat. Prázdné oči bezvýrazně hleděly do zapadajícího slunce. Drobná postava se na větvi mohutného dubu téměř ztrácela, lehký vánek jí čechlal blondáté, po ramena sahající vlasy a pohupoval tělem. Na větvi vedle ní visela omšelá dětská provazová houpačka a Morgan si pomyslela, že možná má malé děti. Zaplavila ji vlna smutku a zoufalství. Ta nebohá žena vypadala příliš mladě a krásně – ještě neměla umírat.

„Jsem Harrison.“

„Vedeš si skvěle, Harrisone. Nevíš, kde bychom tu našli nějaký žebřík?“

Přikývl.

„Já ji přidržím a ty pro něj zajdi. Budeme ho potřebovat, abychom ji mohli sundat dolů.“

Uchopila ženu za nohy a chlapec utíkal ke kůlně. Za chvíli se vrátil se žebříkem. Obličej měl zarudlý a oči zalité slzami.

„To je tvoje maminka?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, je to maminka moje holky. Proč to proba udělala? Je ještě naživu?“

Ačkoli Morgan věděla, že ta žena je mrtvá, nemohla mu to říct. Musel to potvrdit zdravotník a ona nechtěla, aby si Harrison myslel, že se nesnaží pomoci – i když situace byla zcela beznadějná.

„Harrisone, já jsem Morgan. Obávám se, že už nežije, ale s jistotou nám to řeknou až záchranáři.“

Vzduch rozřízl zvuk blížící se sirény a Morgan nikdy v životě nebyla tak ráda, že vidí svého kolegu Dana Hunta. Zastavil vůz, nechal blikat majáky a rozběhl se k ní.

Pohlédl na ženu a zavrtěl hlavou, čímž Morgan potvrdil to, co už tušila.

Harrison přistavil žebřík. Dan na něj vylezl a přitiskl prsty ženě ke krku.

„Necítím pulz. Jak je to dlouho, cos ji našel?“

Harrison pokrčil rameny. „Nevím. Mám pocit, jako by od té doby uběhly celé hodiny, ale nejspíš to je jenom deset minut.“

Dan vytáhl z kapsy kalhot švýcarský armádní nůž a začal řezat provaz nad uzlem.

„Morgan, půjde k zemi jako mrtvá váha, zvládnete ji spolu chytit?“

Podívala se na chlapce. Z tváře se mu vytratila veškerá barva a z očí mu tekly slzy, ale přikývl. A dokázali ji zachytit. Jakmile Dan uvolnil provaz, přidržel ji v podpaží a Morgan s Harrisonem ženu vzali za nohy a opatrně položili na zem.

Harrison hlasitě zavzlykal. Morgan ho objala a dovedla k policejnímu vozu. Na místo mezitím dorazili záchranáři a všude kolem zavládl čilý ruch. Slyšela, jak Dan žádá o přítomnost seržanta a jak mu sdělují, že službu konající detektiv seržant je už na cestě na místo činu. Pomohla Harrisonovi nastoupit na zadní sedadlo, kde byla tónovaná skla, a posadila ho tak, aby neviděl na místo tragédie, kde právě záchranářka s očima upřenýma na Dana kroutila hlavou. Morgan se sevřelo srdce; bylo to děsivé. Každá náhlá smrt byla strašná, ale skutečnost, že tuhle ženu musel objevit právě tenhle chlapec, byla krutá a nespravedlivá.

„Harrisone, byl jsi moc statečný. Můžeš mi říct, jak se ta paní jmenovala?“

Přikývl. „Olivia Potterová.“

„Kolik jí bylo let?“

Harrison se opíral lokty o kolena a hlavu měl zabořenou v dlaních. Pokrčil rameny.

„Nejsem si jistý. Něco přes čtyřicet?“

„Je tvoje přítelkyně doma?“

„Ne, asi ne. Není tady auto. Když jsem sem dorazil, mysl jsem si, že nikdo není doma. Málem to se mnou seklo, když jsem se otočil a uviděl Olivii takhle. Při příjezdu jsem si jí nevšiml, koukal jsem do telefonu, jestli mi Bronte neodpověděla na zprávu. Proč, proč by něco takového dělala? Vůbec to nechápu. Vždycky vypadala tak šťastně a pohodově, nikdy by mě nenapadlo, že by mohla udělat něco takového.“ Zvedl k Morgan oči. Po tvářích se mu zase koulely slzy. Morgan se natáhla a vzala ho za ruku.

„Je mi to moc líto, Harrisone, musel to pro tebe být hrozný šok. Ale nedokážu ti na to odpovědět. Netuším, proč se to rozhodla udělat.“

Přikývl. „Bože, chudák Bronte, bude z toho úplně vyřízená. Byly si s mamkou opravdu blízké.“

„Kdo tady ještě bydlí?“

„Brontein táta Saul. No a pak Bronte a její mladší sestra Beatrix.“

„Máš telefonní číslo na Saula?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, jenom na Bronte.“

Morgan se usmála. „Kolik je Bronte let?“

„Šestnáct. Nemluví se mnou, protože jsem na snapchatu lajknul příspěvek Sophie Woodové. Proto jsem sem přišel, abych jí řekl, že to bylo jen blbý srdíčko na snapchatu. To přece neznamená, že s ní chci zdrhnout a oženit se s ní. Bronte je strašně žárlivá.“

Morgan chápavě pokývala hlavou. „No jo, tyhle mladý holky. Být teenagerem není žádná legrace, co? Kolik je tobě, Harrisone?“

„Skoro osmnáct. Co mám dělat? Mám Bronte napsat, co se stalo?“

„Ne, to není dobrý nápad. Nejdřív si musím promluvit se Saulem. Možná bys mi mohl pomoci zjistit, kde jsou. Řekni jim, že by se měli vrátit domů, protože tady došlo k závažné události.“

„Můžu to zkusit, ale opravdu nechci být ten, kdo jí to řekne. Jak mám někomu povědět, že se jeho máma oběsila na provazové houpačce?“

„To je naše práce, o to už se postaráme my. Jen je prosím tě zkus přimět k návratu domů.“

Dorazilo další auto a Morgan v muži, který z něj vystoupil, okamžitě poznala seržanta Bena Matthewse z kriminálky.

„Zůstaň tady, hned se vrátím.“

Morgan zamířila přímo k seržantovi. Nemohla se dočkat, až se mu představí. Přestože sama velice dobře věděla, o koho se jedná, předpokládala, že on o ní zřejmě nemá ani páru. Byla pro něj pravděpodobně jen dalším jménem a číslem. Když se přiblížila, zaslechla, jak se ptá: „Kdo byl první na místě činu?“

„Já, seržante.“

Jakmile se k ní otočil, stáhl se jí žaludek. Říkalo se o něm, že se většinou chová jako nabručený morous a nemá v oblíbě mladé policisty, kteří právě dokončili výcvik.

K jejímu překvapení se však usmál, čímž ji naprosto odzbrojil. „A vy jste?“

„5129, Morgan Brookesová.“

„Fajn, Morgan, popište mi, co se tu po vašem příjezdu stalo. A řekněte mi, prosím, že jste támhle neodhodila svůj oběd.“

Ukázal na zmačkaný sáček z KFC.

Zavrtěla hlavou.

„To není moje, pane, patří to asi tomu chlapci, co volal. Harrisonu Wrightovi. Když jsem sem přijela, stál pod tou ženou, která visela na větvi.“

Ukázala směrem k místu, kde se ve větru stále pohupoval roztřepený kus lana.

„Bylo jasné, že je po smrti, ale snažili jsme se ji podepřít a zmírnit tlak na její krk.“

„Jak jste poznala, že už nežije, Morgan? Pracujete snad ve volném čase i jako záchranářka?“

Morgan cítila, jak jí z hrdla až k čelu vystřelil žár, a věděla, že je nejspíš rudá jako rajče.

„Já... no... vypadala jako mrtvá. Měla skelný pohled a zdálo se, že nedýchá.“

Morgan viděla, jak se Dan, stojící za seržantem, šklebí jejím rozpakům. Občas se choval fakt jako idiot.

„Jak dlouho už pracujete samostatně?“

„Tohle je moje první samostatná směna.“

„A kolik náhlých úmrtí jste už řešila?“

„Čtyři: dvě sebevraždy, jednu dopravní nehodu a jeden infarkt.“

„Tohle je ale první, ke kterému jste dorazila sama, vidíte?“

Morgan by se nejradši propadla do země. Neudělala přece nic špatného. Proč se do ní tak naváží?

„Ano, seržante.“

Znovu se usmál.

„Chvilí potrvá, než se to naučíte, ale určitě to zvládnete. Snažím se vám jen říct, že o smrti můžeme mluvit jen v případě, kdy to je zcela zřejmé – jako když tělu chybí hlava nebo když je mozek rozstříknutý po celém autě. Byl jsem na místech činu, kde to páchlo, jako by se tam tělo rozkládalo už minimálně týden, jenže pak se to tělo najednou pohnulo a stále dýchalo. Prostě nic nepředpokládejte, ano? Aspoň ne do doby, než naberete trochu víc zkušeností.“

Přikývla. Cítila se kvůli tomu kázání trapně, ale nechtěla to na sobě nechat znát.

„Nějaká rodina?“

„Ano, seržante, ta žena se jmenuje Olivia Potterová. Má manžela Saula a dvě dcery, Bronte a Beatrix. Rodinné auto je pryč a Harrison říkal, že nikdo není doma. Poslal Bronte esemesku, aby vyřídila tátovi, že se má vrátit domů.“

„Víš ty co, Morgan, říkej mi Bene a toho seržanta klidně vynech. Je to na můj vkus moc oficiální.“ Povytlhl obočí. „Bronte a Beatrix Potterovy. Olivia zřejmě ráda četla.“

Morgan se usmála.

„Prohledala jsi dům?“

„Ještě ne, ale hned se do toho pustím.“

„Jaký máš první dojem z místa činu?“

„To je nějaký chyták? Mám odpovědět, nebo je to jen záminka, abys mě mohl znovu sprdnout?“

Ben se nahlas rozesmál, pak si však nejspíš uvědomil, jak je to nevhodné, takže zvedl ruku a předstíral, že kašle.

„Ne, není to chyták.“

Pokrčila rameny. „Nevím, žila s rodinou v tomhle nádherém domě a Harrison ji popsal jako ‚šťastnou a pohodovou‘. Ne jako ženu, u které by člověk čekal, že udělá něco takového. Málokterá žena spáchá sebevraždu oběšením, nemyslíš?“

„Není to moc časté, ale stává se to. Než vyslovíme nějaký závěr, musíme najít její rodinu a zjistit, jak na tom byla psychicky. Mně to připadá jako jasná sebevražda.“

Morgan přikývla a zamířila k domu. Pak se zastavila a obrátila se k Benovi.

„Jak se mohla dostat tak vysoko? Nebyl tam žádný žebřík. Harrison pro něj doběhl do kůlny.“

Ben pokrčil rameny. „Možná uměla dobře šplhat nebo použila tu provazovou houpačku. K té větvi se dá vylézt celkem snadno. Ale povedu to v patrnosti.“

Morgan ho opustila a pokračovala v chůzi k velkému samostatně stojícímu domu. Vypadalo to, že ho nedávno natřeli. Stěny byly sněhově bílé a tmavě růžové vstupní dveře tu zářivou bělost ještě umocňovaly. Morgan se to líbilo. Dům působil moderně, ale zároveň neotřele. Po obou stranách dveří stály květináče s voňavými levandulemi a růžemi. Morgan se zhluboka nadechla jejich omamné vůně. Byl to dokonalý domov. Zkusila otevřít vchodové dveře, byly však zamčené. Poté obešla dům kolem dokola a prověřila okna i ostatní dveře. Všechny byly pevně zavřené a zajištěné; nikde nezaznamenala ani náznak života.

U zadních dveří se Morgan otočila a rozhlédla se po okolní krajině. Na konci zahrady zurčel malý potůček. Zapadající slunce zalévalo kopce Lakelandu posledními hřejivými paprsky. Olivia Potterová žila na překrásném místě a Morgan si lámala hlavu nad tím, co se muselo stát, že ji to přimělo k tak strašlivému činu.

KAPITOLA

DVĚ

Potemnělou zahradu ozářil jasný záblesk z fotoaparátu technikuů zajišťujících místo činu. Jakmile zmizely poslední sluneční paprsky, teplota vzduchu výrazně klesla. Morgan nemohla odtrhnout oči od Olivie Potterové; i po smrti vypadala nádherně. Přestože se Harrison už skoro hodinu opravdu snažil, s Bronte se mu spojit nepodařilo. Ben nechal v policejní databázi vyhledat všechny vozy registrované na danou adresu a našly se dva: zbrusu nový bílý Jaguar F-Pace a o něco starší Mercedes C. Mercedes stál s chladným motorem v garáži, ale po jaguaru nebylo ani stopy. Začali po něm tedy pátrat prostřednictvím systému automatického rozpoznávání espézetek, aby zjistili jeho poslední polohu. Bylo zvláštní, že se jim nedařilo sehnat nikoho, koho by mohli o Olivii informovat, ale to se občas prostě stávalo. Saul mohl být klidně na cestě za příbuznými nebo vzal holky někam na výlet a vůbec netušil, že se něco přihodilo. Morgan přemítala, jestli je vůbec možné, aby Saul po tolika letech manželství v okamžiku smrti své ženy nepocítil ani záchvěv neklidu. A Harrison tvrdil, že se rodina určitě nikam nechystala. Nemohla se zbavit nepříjemného pocitu v žaludku, který jí napovídal, že něco není v pořádku. Kéž by jen věděla co.

„Máš beranidlo?“

Benův hlas vrátil Morgan zpět do reality. Zavrtěla hlavou.

„Možná ho bude mít Dan. Skočím se ho zeptat. K čemu ho potřebuješ?“

„Olivia neměla v kapsách klíče od domu. Chci se ujistit, že je uvnitř všechno v pořádku, a porozhlédnout se tam po něčem, co by nám pomohlo najít Oliviiiny příbuzné.“

Přešla k hlídkovému vozu, ve kterém seděl Dan s Harrisonem.

„Podařilo se ti sehnat Bronte?“ zeptala se chlapce.

Zavrtěl hlavou. „Je na mě asi fakt našťvaná. Hází mě to teď rovnou do hlasovky.“

„Často ti nebere telefon?“

Pokrčil rameny. „Jo, když se na mě zlobí, tak mě ignoruje. Obvykle ale telefon nevypíná, je totiž závislá na instagramu. Začínám o ni mít docela strach.“

Morgan se to vůbec nelíbilo. Tohle bylo opravdu zvláštní. Většina lidí se bez telefonu neobejde, obzvlášť teenageři. Proč Bronte nezvedá telefon? A proč ho vypnula? Možná se jí prostě jenom vybila baterka.

„Dane, nemáš v autě beranidlo?“

Dan přikývl. „Jdu pro něj.“

Harrison se za ním díval a potom se zeptal: „Co je to beranidlo?“

„Taková těžká kovová tyč, kterou používáme k vyražení dveří, když potřebujeme vstoupit do nějakého objektu. Nevíš o někom, kdo by mohl mít klíč? Ty ho náhodou nemáš?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, ale Bronte mi občas nechávala ten svůj pod zahradním trpaslíkem, abych se dostal dovnitř. Mám se tam jít kouknout?“

„Jo, to by bylo super.“

Nevyptávala se ho, proč jim to neřekl dřív. Přičítala to šoku. Dan dorazil s masivní kovovou tyčí.

„Možná budeme mít klíč.“

Obrátil oči v sloup a hned nato beranidlo s hlasitým žuchnutím dopadlo na štěrkovou cestu.

Harrison se vrátil se stříbrným klíčem v ruce. Podal ho Morgan.

„Mám jít dovnitř s vámi?“

„Ne, počkej tady. Jakmile zkontrolujeme dům, odvezu tě domů.“

„To je v pohodě, mám tady svoje auto.“

„Prožil jsi velký šok, bude lepší, když tě odvezou někdo z nás.“

„Já ale to auto potřebuju kvůli práci. Když ho tady nechám, nedostanu se do Kendalu. A nepřijít zítra do práce, to si fakt nemůžu dovolit. Můj nadřízený je děsně hajzl. Dostal jsem od něj už několik napomenutí. Ještě jeden průšvih a letím.“

„Zeptám se šéfa a dám ti vědět.“ Morgan ukázala na seržanta, který zrovna mluvil s forenzní technikou Wendy. Pak vzala klíč a odnesla ho Benovi.

„Máme klíč.“

„Výborně, jdi to tam s Danem rychle prohledat. Pochybuju, že je někdo doma. To by si nás určitě dávno všimli. Ale zkuste najít nějaké informace o rodinných příslušnících, které bychom mohli kontaktovat. Každou chvíli by měli dorazit pohřebáci, aby tělo odvezli do nemocniční márnice v Lancasteru. Pojedeš s nimi a zařídíš převzetí?“

Morgan přikývla a cítila smutek, že žena, která ještě před pár hodinami byla živou, dýchající bytostí, se nyní stala pouhým „tělem“. Věděla, že Ben není hrubý ani neosobní, prostě to tak bylo. Vnímal to prostě jen jako další sebevraždu. Jako další tělo. Po tolika letech ve službě ho to už nedokázalo zasáhnout. Ona sama snad tuhle práci nikdy tak samozřejmě a rutinně brát nebude.

„Jo, a říkala jsem si, že by neuškodilo, kdyby Harrisona někdo zavezl domů.“

Otočila se a zamířila k domu. Dan ji následoval.

Otevřela dveře, vešla dovnitř a zavolala: „Haló, tady policie. Je někdo doma?“

Privítalo je naprosté ticho. Vytáhla baterku, zapnula ji a začala se v jejím světle rozhlížet po rozlehlém obytném prostoru. Všechno vypadalo normálně a vzduch byl prosycený vůní

čerstvě vypraného prádla. Nezaznamenala žádné nepříjemné pachy, které by vzbuzovaly podezření. Dan našel vypínač, a jakmile ho zmáčkl, celé přízemí zalilo světlo.

„Páni, pěkněj bejvák,“ prohlásil.

Přikývla. „Jo, moc pěkněj.“ Všechno vypadalo opravdu stylově. Nikde žádné zbytečné harampádí a nepořádek. Obývací, kuchyň i jídelna byly téměř celé vymalované na bílo, pouze na některých stěnách dominovaly různé odstíny šedé. Na malém háčku za vstupními dveřmi visel svazek klíčů a Morgan napadlo, že možná patří Olivii.

Dan zamířil do kuchyně. „Projdu to tady dole.“

Morgan se vydala ke schodům zastrčeným v zadní části místnosti. Rozsvítila světlo, začala stoupat nahoru a přitom znovu volala: „Haló, je někdo doma? Tady policie.“

Nikdo neodpověděl. V prvním patře se nacházela jednoduchá, pečlivě uklizená chodba, z níž vedly patery dveře. Morgan postupně zkontrolovala všechny pokoje. Manželská ložnice byla stejně dokonalá a bez poskvrnky jako zbytek domu, včetně koupelny, která doslova zářila čistotou. Morgan si říkala, jestli dům udržuje v takovém stavu Olivia, nebo jestli má rodina nějakou uklízečku. Skoro se bála něčeho dotknout, aby tam nezanechala šmouhu. Další dvě místnosti vypadaly jako pokoje pro hosty. Byly zjevně neobývané a zařízené ve stejném stylu jako ostatní prostory v domě. Když otevřela čtvrté dveře, vydechla úlevou – tenhle pokoj vypadal jako po výbuchu. Na jedné straně postele ležela zmuchlaná přikrývka a na podlaze se povalovaly hromady oblečení. Všude byly rozházené šminky. Potěšilo ji, že dívky mohly v tomhle ukázkovém domě žít jako typické nepořádné teenagerky. Přistoupila k rámu ve tvaru srdce nad postelí a směsice rodinných fotografií, kterou v něm spatřila, jí vykouzlila úsměv na tváři. Na několika z nich byla tmavovlasá dívka objímající Harrisona; to musela být Bronte. Další fotografie zachycovaly Olivii spolu s mužem – podle všeho Saulem – a dvěma dívkami na nejrůznějších místech.

Morgan poznala New York, Velký kaňon, Paříž a Řím. Vypadali jako dokonalá, šťastná rodina a Morgan to trhalo srdce. Jejich nádherný život se co nevidět promění v trosky. Při pomyšlení na dívky, které se brzy dozvědí, že si jejich matka vzala život a ony zůstaly samy, se jí svíral žaludek.

„Morgan?“

Danův hlas se rozléhal po schodišti.

„Už jdu.“

Odtrhla se od fotek a zamířila do posledního pokoje. V porovnání s Bronteiným pokojem vypadal celkem uklizeně. Místo drahých parfémů a dekorativní kosmetiky byl plný knih. Zaplňovaly každou volnou plochu a vršily se v hromadách vedle postele. Morgan uznale pokývala hlavou. Beatrix byla zřejmě stejná knihomolka jako ona sama. Třeba jí ty knihy umožní uniknout hrůzám vlastního života a ponořit se do života někoho jiného, až toho na ni bude příliš.

„Morgan.“

Tentokrát zněl Danův hlas naléhavěji, což Morgan trochu popudilo.

„Už jdu, Dane. Musela jsem prohlédnout všechny pokoje.“

„A?“

„No, všechny jsou prázdné. Co tady dole? Našel jsi něco?“
Zamával jí před očima adresářem.

„Hádej, kdo si dneska šplhne u seržanta Morouse?“

Vyšli ven. Ben seděl v autě a rozmlouval s Harrisonem. Dan za sebou zavřel dveře a zatlačil na ně, aby se přesvědčil, že jsou dobře zajištěné. Tělo právě ukládali do černého vaku a dávali na ocelová nosítka. Morgan přihlížela, jak pracovníci pohřební služby zabouchli dveře svého vozu. Řidič se otočil a zamával na ni.

„Sejdeme se v nemocnici.“

Mávla mu na oplátku.

Odjeli. A jakmile zmizí i policejní vozy, zahrada bude vypadat, jako by se vůbec nic nestalo. Jedinou věcí, která se teď

nacházela jinde než obvykle, byl žebřík. Až se Saul s dcerami vrátí domů, nebude tu nic naznačovat, že se zde odehrála taková strašlivá tragédie, která jim navždy změní život. Morgan se cítila vyčerpaná. Vydala se ke svému hlídkovému vozu, kde se všichni shromáždili kolem Harrisona. Ben se na ni podíval, jeho ocelový pohled na okamžik změkl a jí se ulevilo.

„Pořád chceš, abych zařídila její převzetí v márnici?“

„Ano, buď tak hodná. Dan pojedje za Harrisonem, aby se ujistil, že v pořádku dorazí domů. Na cestě je další hlídka, která tady počká, a pokud se objeví rodina, sdělí jim tu smutnou zprávu.“

Vystoupil z vozu a spolu s ním i Harrison. Dan už mezitím mířil ke svému autu. Morgan usedla za volant, nastartovala a nastavila topení na maximum. Ruce měla jako kusy ledu a celá se třásla. Počkala, až Harrison, doprovázený Danem, odjede, a chystala se vyrazit.

Už se skoro rozjížděla, když vtom jí někdo zaklepal na okýnko. Vylekaně se otočila a spatřila tam Bena.

„Chtěl jsem ti jenom poděkovat. Odvedla jsi skvělou práci.“

Než stačila odpovědět, obrátil se a odkráčel zpět k bílému Fordu Focus, kterým přijel. Usmála se. Možná to přece jen nebude takový nelida, jak všichni říkají.

KAPITOLA

TŘI

Celou cestu do nemocnice v Lancasteru Morgan pozorně poslouchala policejní vysílačku ve snaze zachytit hlášení, že někdo konečně našel příbuzné Olivie Potterové. Skutečnost, že dosud nikoho neobjevili, ji začínala silně znepokojovat. Od jejího příjezdu na místo činu uplynuly už tři hodiny a policii se stále nepodařilo nalézt ani kontaktovat žádného člena rodiny.

Ano, občas se to stávalo, pokud ale Saul nepracoval na směny, měl být už dávno doma. A žádný zřejmý důvod neexistoval ani pro zmizení dívek. V domě nebylo nic, co by naznačovalo, že na několik dnů odjely. Kdykoli někam odjížděla ona sama, její byt po přípravách a rozhodování, co si sbalit, vždycky vypadal, jako by se jím prohnalo tornádo. Možná se měla podívat do komory, jestli tam nejsou nějaké kufry. Vytukala do vysílačky Danovo čtyřmístné identifikační číslo a čekala, až se ozve.

„No?“

Obrátila oči v sloup. Byl tak neurvalý.

„Nepřipadá ti to divné?“

„Co jako?“

„Že ještě nenašli nikoho z Oliviiiny rodiny.“

„Koho?“

Zarazila se. To myslí vážně? Chystala se mu vynadat, když vtom konečně odpověděl.

„Promiň, byl jsem myšlenkami někde jinde. Nevím, fakt nevím. Můžou být v nějakém kroužku nebo na hodině tance. Nebo třeba v kině, co my víme.“

„Asi máš pravdu, ale je už skoro osm.“

„Jsi z toho nervózní, Morgan? Přestaň se tím užírat. Určitě se objeví. Nemůžou být daleko. Možná měli doma nějaký ostrější spor a táta odvezl holky pryč. Nebyli by zdaleka prvním párem, co se pohádal a jeden z nich pak sáhl po provaze. Stává se to každou chvíli.“

Zavěsila. Přistupoval ke všemu tak věcně a chladně. Ona byla pravý opak; brala si věci až příliš k srdci a dlouhé hodiny se jimi trápila. Ticho proťal pronikavý zvuk vysílačky.

„Poslouchám.“

„Proč jsi to utnula? Hele, chtěl jsem ti jen říct, abys v tom nehledala něco, co tam možná vůbec není. Neznáme zatím všechna fakta, jasné? Jsme řadoví poldové – první, koho v případě nějaké události zavolají. Přijedeme na místo, zajistíme tam pořádek a postaráme se, aby se všichni cítili bezpečně, bla, bla, bla. Jakékoli složitější záležitosti se potom předají kriminalistům a dál to jde mimo nás. To oni si s tím musí lámat hlavu. Nesmíš se v tom zbytečně moc angažovat – akorát bys tím ztrácela čas. Nejsi detektiv, nech to na nich. Ty jsi svou povinnost už splnila a je načase věnovat se další práci. Možná to zní drsně, ale tak to prostě chodí, Morgan.“

„Já vím, chápu to. Jenom to prostě na rozdíl od tebe nedokážu tak snadno hodit za hlavu.“

„No, tak se to radši nauč, protože jinak se z toho zblázníš.“

„Ale co když se tam vážně něco přihodilo? Co když se jim něco stalo?“

„Jako co? Ten dům byl v naprostém pořádku, nikde žádné známky násilí a všechno bylo zabezpečené. Potřebovali jsme náhradní klíč, abychom se dostali dovnitř, na to jsi už zapomněla? Přestaň to zbytečně komplikovat.“

Znovu zavěsila. Všechno, co Dan právě řekl, byla pravda, avšak ona se přesto nemohla zbavit vtíravého pocitu, že na

celé té situaci něco nesedí. Jenže komu se s tím svěřit? A hlavně, kdo by jí – nováčkovi s minimálními zkušenostmi, který právě přestal jezdit pod dohledem školitele – vůbec naslouchal? Nejspíš by se jí vysmáli.

Uviděla před sebou vjezd k márnici a odbočila. Pohřební vůz už stál u služebního vchodu a čekal na ni. Márnice se nacházela v nevýrazné budově z béžových cihel. Morgan zaparkovala vedle pohřebáku a vystoupila. Dveře márnice otevřela usměvavá žena v modrém pracovním oděvu, pod nímž měla termotriko s dlouhými rukávy. Jakmile Morgan vešla do chodby, okamžitě ji do nosu udeřil jemný chemický zápach a ovanul ji náhlý chlad. Bez termotrika se tady člověk opravdu neobešel.

Byla tu zatím jen jednou, s Danem. Když poprvé procházela dvojítymi dveřmi vedoucími na pitevnu, hrozně se bála. Očekávala, že tam uvidí řadu ocelových stolů s mrtvolami a spoustu krve. Příjemně ji překvapilo, že tam byly jen dva ocelové stoly a žádné tělo. A necítila ani žádný nepříjemný zápach, vonělo to tam čistotou. Patolog byl velmi laskavý a ochotně jí vysvětlil, jak vše funguje a co se musí udělat předtím, než pitva vůbec začne. Bylo to stejné jako všude jinde – i tady se nejprve musela vyplnit hromada papírů.

Pohřebáci vjeli s vozíkem dovnitř. Tělo Olivie Potterové vypadalo v tom velkém černém pytli docela drobně.

„Máte nějaké sáčky na důkazy?“

Morgan se otočila k ženě, která se na ni stále usmívala. Podle identifikační kartičky, co jí visela na krku, se jmenovala Susie Quirková.

„Jasně. Takže ji zaevidujeme, ano?“ řekla příjemným hlasem Susie.

Morgan opustila márnici se sáčky obsahujícími džíny, lněnou košili a spodní prádlo Olivie Potterové a vyrazila směrem k Rydal Falls. Bylo už dost pozdě, takže na silnici vedoucí k rušnému městu příliš velký provoz nebyl. Musela se vrátit

na stanici, aby zaevidovala Oliiviiny věci a uložila je do skladu důkazů. Oliiviiny kapsy byly úplně prázdné. Neměla v nich dokonce ani mobilní telefon, což bylo docela zvláštní. Když jí svlékli oblečení, objevili na jejím krku několik stop po škracení, jako by to jednou zkusila, pak si to rozmyslela a vzápětí to udělala znovu. Morgan se v tom pochopitelně nevyznala, věděla, že patolog jim řekne daleko víc, ale poplašené zvony jí v hlavě byly stále hlasitější. Na tom případu zkrátka něco nesešlo. Musí si promluvit s detektivem a povědět mu to, i když on si možná bude myslet, že se plete do věcí, do kterých jí nic není. S Danem to nemělo smysl probírat, protože by jí buď řekl, ať se do toho nemontuje, nebo by si z ní jako obvykle dělal legraci.

Když dorazila na stanici, připadala si jako na lodi duchů. Byl tam jen jeden policejní asistent, který měl právě pauzu, a úřednice za přepážkou. Úřednice se jmenovala Brenda a Morgan si to namířila přímo k ní. Věděla, že jí pomůže s evidencí důkazů.

„Díky, Brendo. Dělal jsem to sice už s Danem, ale je toho tolik, co si člověk musí pamatovat.“

Zasmála se. „Zvykneš si. Jak ti to zatím jde?“

„Ale jo, dá se to. Někdy si říkám, do čeho jsem se to sakra pustila, a jindy mě to zase baví.“

„Není to zrovna snadná práce. Může ti přinášet uspokojení, ale taky hodně stresu. Jenže to už asi víš.“

Morgan se otočila k odchodu. „Kde vůbec všichni jsou? Vypadá to tady jako po vymření.“

„Vsadím se, že všichni kalí U Černého psa. Mitch tam má rozlučku.“

„No jo, na to jsem úplně zapomněla.“

Brenda se zvedla. „Taky se tam chystám. Přidáš se?“

Morgan se společenským akcím obvykle vyhýbala, ale věděla, že pokud se nestaví aspoň na jeden drink, všichni ji budou pomlouvat. A Mitch byl fajn chlap – přestože sloužil u policie

už dvacet let, práce ho pořád bavila a naplňovala. Vždycky jí trpělivě odpovídal na zvědavé otázky ohledně případů, které právě řešila.

„Jakmile všechno zaprotokoluju a vyplním formulář 38, tak dorazím. Uvidíme se tam.“

Morgan vyšla do patra, aby se podívala, jestli je detektiv seržant ještě v práci. Rozlehlé prostory patřící kriminálce byly stejně opuštěné jako zbytek budovy. Právě se chystala projít dveřmi do menší kanceláře vzadu, když vtom se ty dveře otevřely a objevil se v nich Ben.

„Bene, máš chvíli? Můžu s tebou mluvit?“

„Jistě.“

Vešla dovnitř a zavřela za sebou dveře. „Trochu mě znepokojují okolnosti kolem případu Olivie Potterové.“

Ukázal na židli a ona se posadila. „Tak co ti dělá starosti? Povídej.“

„Našli jste už její příbuzné?“

Zavrtěl hlavou.

„Nepřipadá ti to divné? Někdo přece už musel přijít domů nebo se marně pokoušet ji kontaktovat. Má dvě dospívající dcery. Nečekají, že je třeba někdo vyzvedne? Nejsou zvědavé, co bude k večeři?“

„Oceňuju tvůj zájem, ale děláme všechno pro to, abychom její rodinu vypátrali. Vyslal jsem dva detektivy, aby si promluvíli s Oliviiinou matkou. Je to už lepší? Kromě toho jsem kontaktoval kamaráda, který učí na jejich škole. Říkal, že dívky dnes ráno nepřišly na vyučování a nikdo nevolal, aby je omluvil. Včera je vyzvedávala jejich matka.“

Cítila, že zase rudne. „Omlouvám se. Nechci tě poučovat, jak máš dělat svou práci.“

„To rád slyším, protože ji dělám už docela dlouho.“

„Promiň. Jen mi přijde, že na celé té situaci je něco divného. Když jsme ji v márnici svlékli, měla na krku dvě různé stopy po škrcení.“

Tiše se uchechtl. „Takže nejen záchranářka? Tys byla před nástupem k policii i patoložka?“

„Ne, ve skutečnosti jsem pracovala v outdoorovém centru ve vesničce Lakeside.“ Morgan by se nejradši propadla do země, ale kvůli troše popichování se nehodlala přestat vyptávat.

„V tom případě necháme určení příčiny smrti na odborníci, ano? Pitva proběhne hned zítra ráno. Snad do té doby najdeme rodinu a oznámíme jim tu smutnou zprávu. Domnívám se, že Saul někam odjel s dívkami. Jestli za příbuznými, nebo za přáteli, to zatím zůstává otázkou. Pokud se nenajdou, máš mé svolení vrátit se tam a znovu ten dům prohledat. Třeba objevíš něco, co nám napoví, kde by mohli být. Souhlasíš?“

Morgan v tu chvíli chtěla umřít. Netušila, jestli to má brát jako sarkasmus, nebo jako upřímnou laskavost. Obávala se, že půjde spíš o to první. Nicméně přikývla a vstala. „Děkuju.“

Odešla do místnosti určené k sepisování hlášení, nalogovala se do počítače a začala aktualizovat záznamy a vyplňovat potřebné formuláře. Dávala si s tím načas, aby pak nemusela trávit tolik času v hospodě.

KAPITOLA

ČTYŘI

U Černého psa bylo slušně narváno. Na Mitchovu počest si přišly připít celé zástupy poldů, takže si už nebylo kam sednout. Dan stál u baru a objednával si čtvrté pivo. Poté si ho odnesl ke stolu, kde se vmáčkl do stísněného prostoru. Vládl tam hluk a všichni měli už řádně upito. Jakmile se otevřely dveře a dovnitř vešla Morgan, Dan na ni s úsměvem zamával. Zjevně se cítila jako ryba na suchu, ale zároveň jí to moc slušelo. Bez uniformy ji viděl vůbec poprvé. Od hlavy až k patě byla oblečená v černém; pod krátkými šortkami měla síťované punčochy, které odhalovaly tetování na stehnech. Už vícekrát si přál, aby si ho mohl prohlédnout pěkně zblízka. Zrzavě hnědé vlasy si vyčesala do rozčuchaného drdolu na temeni hlavy a oči jí zdobily dvě perfektní linky. Ne že by Dan byl odborníkem na líčení, ale jeho poslední přítelkyně trávila snahou o dosažení dokonalých očních linek víc času než čímkoli jiným.

Když Morgan konečně dostala velkou sklenku bílého vína, zamířila k místu, kde seděli. Dan se posunul a poklepal na malé místočko vedle sebe. Chtěl na ni být milý, nechat ji trochu vydechnout, protože za sebou měla těžký den, ale pak spatřil výraz, který se jí mihl v očích – výraz, který říkal: „Bože, fakt musím vzít zavděk tímhle?“ –, a rázem ho zaplavil hněv.

Vtěsnila se vedle něj. Jejich stehna se dotýkala. On si jí však nevšímal – místo toho pokračoval v hlasitém vyprávění historky o svém včerejším výjezdu. Morgan usrkávala víno

a poslouchala. Dan věděl, že je tady jen proto, že to považuje za svou povinnost; že prostě chce zapadnout. Usmívala se, a pokud se jí někdo na něco zeptal, zdvořile odpověděla. Asi po půl hodině, kdy s ním stále neprohodila ani slovo, stočil řeč k dnešnímu odpoledni.

„Hele, věděli jste, že tady naše gotička Morgan je superdektektiv?“

Cítil, jak se vedle něj nervózně ošívá. Povzbuzený smíchem, který se rozlehl po místnosti, přesto pokračoval.

„Jo, je u sboru sotva pět minut, a už toho nabručenýho kreteňa Bena Matthewse poučuje, jak má dělat svoji práci. Příště bude nejspíš radit i vrchnímu inspektorovi, jak má vést vyšetřování. Bylo to k popukání, měli jste vidět jeho výraz.“

Morgan se jeho vtípkům pousmála, pak zvedla sklenku vína ke rtům a jediným douškem ji dopila. Ona ani Dan si nevšimli, že do baru vešel Ben. Zatímco poslouchal Danovo vyprávění, objednával Mitchovi dvojitou whisky s kolou. Jakmile barman drink přinesl, Ben ho posunul směrem k Mitchovi a ten mu na znamení díků zasalutoval. Pak se Ben otočil. Dan dál všem hlasitě vykládal o Morgan, které to zjevně bylo nepříjemné – zdálo se, že se každou chvíli rozpláče. Nastal menší zmatek, protože se zvedla a protlačila se kolem stolu plného mužů, kteří se hlasitě smáli na její účet. Mířila ke dveřím a Dan za ní volal.

„Vrať se, Morgan, dělám si srandu! Trochu se uvolni!“

Aniž se ohlédla, se vztyčenou hlavou se prosmýkla dveřmi na parkoviště.

Dan se zvedl. Vyčítal si, že se k ní před ostatními choval tak hrubě, a když si uvědomil, že to všechno slyšel i Ben, široký úsměv se mu na tváři vmžiku smrskl do úzké čárky.

Ben k němu nakráčel, přičemž vrazil kolenem do stolu a převrhl sklenice. Ozval se sbor nespokojených výkřiků.

Zabodl mu prst do hrudi. „Morgan je zřejmě příliš zdvořilá na to, aby ti něco řekla, ale já ne. Jsi hroznej debil.“ Pak o hlavu menšího Dana zpražil našťvaným pohledem.

„Vždyť to byla jen legrace. Proč se kvůli tomu rozčiluješ?“
„Pěkně blbá legrace. Jsi prostě idiot a zítra se jí koukej omluvit, nebo na tebe podám stížnost za šikanu.“

Přiběhl barman. „No tak, chlapi, klídek.“

Ben se otočil a odešel. Dan se zasmál, aby si ostatní nevšimli, jak ho to rozhodilo. Ben byl mnohem statnější než on, mohlo to dopadnout daleko hůř.

Jonny, který seděl vedle něj, si rukou prohrábl vlasy. „Mohls přijít o ty své zářivý bílý zuby, Danny. Když se Ben rozzuří, chová se jako zvíře. Radši ho teď obcházej obloukem... nebo se jim oběma omluv.“

Pokrčil rameny. „Ani omylem, byla to jenom sranda. Jestli je tak upjatá, že nesnese trochu legrace, a on se jí musí hned zastávat, tak ať třeba puknou vzteky. Já se těm dvěma zoufalcům rozhodně omlouvat nebudu.“

Jonny se uchechtl. „Dělej, jak chceš, kámo. Jen nezapomeň, že Ben má přátele na vysokých místech. Ale bylo to vtipný.“ Pozvedl sklenici směrem k Danovi, dopil zbytek piva a vstal. „Musím jít, manželka má dneska noční. Tak zítra.“

Dan se přinutil k úsměvu. V duchu přemítal, jestli to taky zabalit, nebo radši utopit svou hloupost a starosti v alkoholu. Doma ho nikdo nečekal. Rozhodl se tedy objednat si další pivo a opít se do němoty.